

Palio di Siena

Bizonyára sokan tudjátok, hogy Siena hol van – Toszkána, Olaszország – de kevesebben hallottatok már a Palióról.

A Palio, nagyon leegyszerűsítve a dolgot, egy lóverseny, amelyet Siena főterén, a Piazza del Campón tartanak évente kétszer, július 2-án és augusztus 16-án. A várost ilyenkor előzőnk a gyanútlan turisták, akik nem ritka, hogy több ezer eurót fizetnek egy-egy páholy helyért, hogy részt vegyenek a néha verekedéssel is járó kontrádák közti küzdelemben. A sienai polgárok számára azonban a Palio egy életforma, amely egész életükre kihat, meghatározza a hovatartozásukat.

Siena tizenhét kontrádára, azaz kerületre van felosztva, amelyek saját zászlóval, kápolnával és múzeummal rendelkeznek, rendszeres foglalkozásokat tartanak a fiatalabb tagoknak, segítik az idősebb tagjaikat, rendezvényeket szerveznek, a kontrádák közösségét életben tartják. A kontrádatársak jelen vannak a keresztelők és a temetéseken is, de ha egy tag elhagyni kényszerül városát, az új lakóhelyén biztosan kitűzi a saját kontrádájának zászlaját. Nagyon ritka, ha egy kívülálló kontrádataggá válik, vagy ha egy tag elhagyja ezt a tágabb értelemben vett családját.

A Palión minden alkalommal tíz kontráda vesz részt. Az augusztusi versenyen az a hét vesz részt, amelyik kimaradt az előzőből. Ezekhez kisorsolják a három másik résztvevő kontrádát. A lovasok, akik a kontráda színeit viselik, szőrén ülnek meg a lovakat, és a főtéren három kört futnak. Mozsárágyú jelzi az indulást és a győztes célba érkezését. Bár sok-sok ezer eurót fizetnek a fantinoknak, azaz lovasoknak, a ló lovas nélkül is győzelemhez juttathatja a kontrádát, ha lovas nélkül elsőként ér célba.

A Piazza del Campo, ahol a verseny zajlik, egy legyező alakú tér, amelynek az egyik sarka egy nagyon éles szöveget zár be, így szinte minden Palión leesnek és megsérülnek lovasok és lovak egyaránt, tehát egyáltalán nem veszélytelen ez az esemény, annál is inkább, mert sokszor a nézők közül is néhányan balesetet szenvednek a vágató lovasok miatt. Talán pontosan ez a középkorra visszanyúló hagyomány teszi olyan izgalmassá és egyedülállóvá ezt a lovas versenyt. A győztes kontráda pedig nem pénzt kap a győzelemért, hanem pénzt fizet a többi kontrádának, amelyik támogatta őt. A verseny célja voltaképpen nem a győzelem, hanem az, hogy a rivális kontráda lova ne tudjon győzni, és ezt minden eszközzel meg kell akadályozni.

A verseny előtti napokban próbafutamokon próbálják ki a fantinók a nekik kisorsolt lovakat, amelyeket az ünnep alatt tejben vajban fürdetnek, és népes csoportok kísérik őket mindenfelé a városban. Augusztus 16-a délután ünnepélyes keretek között a kontráda templomában megáldják a lovakat, majd kezdetét veszi a történelmi felvonulás, dobokkal reneszánsz kori jelmezbe öltözve. Ez a színes emberforgatag a Piazza del Campón zárja a menetet, ahol kezdetét veszi a diadal. Amíg a lovak felállnak a rajthoz és az utolsó elindítja a rajtot, a nézők, több tízezer ember, néma csendben, feszülten várja a futam kezdetét. A győztes kontráda ezután hangos örömmünneplésben kíséri a lovát a Duómóhoz, ahol Te Deumot tartanak, hálát adván Szűz Máriának, hogy győzelemre segítette őket. Ettől kezdve egy éven át ünnepeli diadalát a városban.

Nekem az Erasmus+ támogatásnak köszönhetően volt lehetőségem bepillantást nyerni ebbe a történelmi hagyományba, de azt hiszem, sokkal több időre lenne szükségem, hogy igazából megértsem ezt a tradíciót.

(Ráthné Murányi Rita)

Nap nap után könyvlapokon

Amikor az ember olvas egy könyvet, mindig a fantáziájára hagyatkozik. Elképzeletti a szereplőket, a hely-

színeket. Az kicsit megnehezíti az olvasó dolgát, ha egy fantasy könyvet olvas, mivel annak cselekménye nem e világi. De mi van akkor, ha a főszereplőnek nincs teste? Csupán lelke. Van egy mondás: Ép testben, ép lélek. De történetünkben csak lélek van, akit ráadásul nem mondhatunk teljesen épnek.

A könyv főszereplője úgynevezett „A”, aki nagyon különös életet él. Minden nap egy másik ember testében ébred fel, és az illető életét éli annak az egy napnak az erejéig. Számunkra elképzelhetetlen lehet ez az egész, de „A”-nak mára már természetes. 16 éves és rengeteg embert megismert ez idő alatt.

Minden nap ugyanannyi idős, tehát nem fenyegeti annak veszélye, hogy egyik nap boldog 6 évesként játszadozik, másnap viszont egy fájós hátú 68 éves idős néniként kel fel. Maga sem tudja, hogy igazából ő fiú-e vagy lány. Mind a két nemhez volt szerencséje. „A” felállított magának egy szabályt: nem szabad nyomot hagyni az illetőnél. Bár emlékfotóslányok megmaradnak, és az illető nagyjából fel tudja eleveníteni a napját,